

KOLOZSVÁRI

SZÍNHÁZI KOZLONY

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben egész sziniidényre 4 frt. 50 kr.
Vidékre " " " 5 " " "
Helyben egy óra 1 " oszt. ért.

Mindennemű hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer hasábozott sorér:
5 újkr., ismétléseknél 3 újkr.
Kincstári díj minden hirdetésből 30 újkr.

FÖLHIVÁS A TÁNCZRA.

Vigjáték 1 felvonásban.

IRTA

DUMAS SÁNDOR.

(folytatás.)

TIZEDIK JELENET.

Dombert. Ivry asszony.

Ivryné. Mit olvas ön?

Dombert. Az értesítőt.

Ivryné. Nem tud valahol bérbe adandó csinos mezei lakot?

Dombert. Csak egy kunyhót ajánlhatnék —

Ivryné. Es egy saivet?

Dombert. De a szív nem bérbe, hanem eladandó.

Ivryné. Mi óta?

Dombert. Öt év óta.

Ivryné. Akkor még fiatal voltam.

Dombert. Higyje asszonyom, kegyed ma sokkal fiatalabbnak tűnik fel.

Ivryns. Mi ára ön bókjainak?

Dombert. Oh kérem, ne verje költségbe magát bókjaimért, mert azok könnyen lónkre juttatnak.

Ivryné. S az öt évi fáradozás sikertelensége nem teite önt bátortalanná?

Dombert. Tisztelt barátném! én merőben hasonlítok a játékoshoz, ki a nyeres élvezete után közvetlenül a veszést élvez.

Ivryné. De hát ha így ön még 5 évet vesz el?

Dombert. Szerelmem sokkal kitartóbb, hogy sem e veszteség elől visszariadjon.

Ivryné. De gondolja meg: 10 év! Eanyi ideig tartott éppen Trója ostroma!

Dombert. Ah! ön reményt nyujt nekem! Troja a 10-ik évben elfoglaltatott! — így én is — — szabadon kérem határidőt és én várok.

Ivryné. Látom hogy csupe könyörületességből minden reménytől meg kell fosztanom.

Dombert. Tessék megkísérteni, de fogadom haszontalanul.

Ivryné. Ha tudatni fogom önnel, hogy Reinhold —

Dombert. Ah ön a kapitányról akar beszélni; gondolom hogy kapitány az az ur!

Ivryné. A Moniteur utolsó számában megjelent kineveztetése óta. Elküldém kegyednek e számot?!

Dombert. E figyelemért senki sem lehetne oly hálás, mint én. Átkozott kapitány!

Ivryné. Mit vétett önnek?

Dombert. Szép kérdés! Kegyed szivét rabolta el tőlem!

Ivryné. Ő mit sem rabolt öntől, már 7 év óta szeretem őt, mig őnt —

Dombert. Gyönyörű! csak folytassa, kérem, folytassa —

Ivryné. Mig őnt csak 5 év óta van szerencsém ösmerni, és nem szeretni. És így láthatja, nincs oka őt gyűlölni.

Dombert. Ej, én gyűlölök minden katons-fajta népet.

Ivryné. Kenyér irigység!

Dombert. Hogy hogy? Én ügyvéd vagyok, a béke embere par excellence!

Ivryné. Béke embere? Igen, ki a családok perpatvarából él?

Dombert. Mindenki élni akar.

Ivryné. Ugy tehát engedje kapitányomat is élni.

Dombert. Őt nem!

Ivryné. Miért nem?

Dombert. Mert érdemetlen reá.

Ivryné. Mi okból?

Dombert. Mert őt év óta mindent elkövet, hogy halálokat eszközölje.

Ivryné. Széngőzzel?

Dombert. Széngőz, vagy máglya, az mindegy, a halál perczében nem gondolunk annak nemére.

Ivryné. Ahoz képest, hogy már őt év óta haladjuk, nagyon jól néz ön ki. Megengedem önnek, hogy érettem ilyszerű halálnemmel muljék ki, oly fel-tétel alatt azonban, hogy én ő érette élhessek.

Dombert. Soha!

Ivryné. Végre mégis hozzá kell e gondolathoz szoknia.

Dombert. Engedjen legalább még egy ke-vés időt.

Ivryné. Lebetetlen!

Dombert. Talán már megérkezett?

Ivryné. Nem, de ha tudatnám önnel, hogy hol-nap itt leend, mit válaszolna rá?

Dombert. Ugy még ez éjjet használom fel —

Ivryné. Mire?

Dombert. Hogy meghaljak fájdalomamban.

Ivryné. Így tehát bevégzett tény, hogy ön hol-nap halott?!

Dombert. Tehát azért e nagy fény, e gyer-tyák, e virágok? Ezért igazították az órát a vasúti szerint? Ezért hangoltattott fel a zongora? Története-sen tán zongorázik is az az ön kedves kapitánya?

Ivryné. Igen ügyesen.

Dombert. Ez hiányzott még csak, hogy hal-

sorsom tökéletes legyen! Utálok, megvetem őt! — Isten önnel asszonyom!

Ivryné. Hova készül ön?

Dombert. El — ki! — a folyóba! azután hogy hova megyek, azt még nem mondhatom meg! (ajtó fe-lé megy).

Ivryné. Pál!

Dombert. (megáll) Ah! ez először történik, hogy ön keresztnevemen szólít —

Ivryné. (mosolyog) Kedves barátom! ha ön csakugyan elhatározta — hogy meghaljon —

Dombert. Elhatároztam —

Ivryné. Ugy hiszem, mindegy önre nézve, bármely órában történik is az, és ön nem fogja vissza-utasítani azon kérelmemet: töltsse körömben utol-só óráit.

Dombert. (visszajön) Ah, Antonia!

Ivryné. Ő csak holnap jő —

Dombert. Reggel vagy estve?

Ivryné. Reggel, tekát oly időben, midőn ön nincs itt; mit törődik tebat vele?

Dombert. (mozdulatot tesz, mintha távozni a-karna) Nem!

Ivryné. Szeret ön?

Dombert. Ha szeretem-e?!

Ivryné. Ugy maradjon. Ki hosszú-utra készül, annak nyugalomra van szüksége.

Dombert. Ah, ön tréfál!

Ivryné. Kétségtelenül!

Dombert. Az én halálommal?!

Ivryné. Láthatja, hogy egy pillanatig sem hit-tem azt.

Dombert. Majd holnap el fogja hinni.

Ivryné. Ha csakugyan képes lesz ily ostobasá-got elkövetni, úgy ajtóm örökre zárva leend ön előtt. Beszéljünk okosan barátom! (leülnek).

Dombert. A legkedvesebb ajánlat olyan em-bernek, kit esztől már megfosztottunk.

Ivryné. Emlékezik ön a multakra? a napra, melyen először látott? minek tartott ön engem akkor?

Dombert. A minek ma, a szeretetre legmél-tőbb hölgynek.

Ivryné. Ha még egy bókot mond, érti, csak egytellen egyet, rögtön a folyóba küldöm. Midőn elő-ször látott, ugy-e férjnél voltam?

Dombert. Fájdalom, igen.

Ivryné. Férjem, kihez szüleim 16 éves korom-ban nőül menni kényszerítettek, azon kedvtöltést sze-rezte magának, hogy atyámmal perbe keveredett, csupa hálából, hogy ez megegyezésemet e különben utált házassághoz kjerőszakolta. Ön azonnal kéznél volt, hogy a perlekedőket egymás ellen a legnagyobb keseredségig ingerelje!

Dombert. S ön ezen csodálkozhatik? Hisz már akkor szerettem őnt.

Ivryné. Ő ezek az ügyvédek sohase marad-nak adósok a felelettel! Ön megnyerte atyám vonzal-mát, és hála ön ügyességének, én férjemtől annak rendje módja szerint elválasztattam.

Dombert. Széért haragszik ön reám?

Ivryné. Ellenkezőleg. Hálám csak ön halálával végződik. Azért ohajtanám azt még néhány pillanig késleltetni.

Dombert. Mily kegyetlenül kinez kegyed Antonia!

Ivryné. Tehát jelenlétem kinezés öre nézve? Ó tudnám csak önt kinezni! Hálátlan, elégtelen halokló, menjen, rohanjon a folyóba!

Dombert. Folytassa, folytassa Antonia! de ne beszéljen oly könnyelműleg arról, mi az én szívemet szélzúzza.

Ivryné. A mint akarja, térjünk tehát a legkömolyabb tárgyra. Mint ön is tudja, én Reinhold unokatestvéremmel neveltettem; körülbelül egy idősök vagyunk, legfeljebb két évvel idősebb mint én. Gyermekségünk óta szerettük egymást, és atyám nem elenezte volna összekelésünket, csak hogy nagyon fiatalnak vélte őt arra, hogy férjem legyen.

Dombert. Ah ön atyja mély bálátásu férfi. Igaza volt, a férjnek legalább 10 évvel idősebbnek kell lenni.

Ivryné. Éppen annyival idősebb Reinhold mint én.

Dombert. Hogyan? hisz éppen az imént méltóztatott mondani, hogy legfeljebb két évvel öregebb.

Ivryné. Igen, így volt, mikor Algirba ment; azóta öt év telt el, s ön tudja, hogy a tábori életben az éveket kétszeresen lehet számítani.

Dombert. Kegyed mindenre talál feleletet, csak hogy nem mindig a legkielégítőbbet.

(Folytatása következik.)

Vegyesek.

Kolozsvár, nov. 21. Kormányzó herceg Liechtenstein Frigyes ő magassága ma 4 órakor érkezett városunkba, a város előljáróságától a feleken magyar dísz öltönyükben fogadtatva.

Ő hercegsége, mint kinek hozzájárulta sietteté muzeumunk alakítási ünnepélyét, ma estve a város részéről fáklyás zenével tiszteltetett meg.

— B. Bartakovics Béla egri érsek ő excja, így mondja egy mai telegramm, hogy nem fog körünkbe megjelenni. Eléggé fájlaljuk.

— A muzeum kinyitási ünnepélyre nagyban készülnek a magyarkák. Mindenki magyarba akar öltözködni, úgy is illik, járjunk szép nemzeti öltözetünkben. Történet a napokban, hogy egy magyar urat a felesége így szólítja meg:

„Te lelkem, te csak nem mész kaputosan a muzeumi ünnepélyre?”

— Nincsen atillám felelé!

— Elég szégyen, mondá a lelkes magyarnő.

Ezzel a férj elment.

Megszólít egy szegény ev. ref. tanulót, hogy „nem kölcsönöznéd-e nékie atilláját nov. 23-kára.

(Igaz történet.)

— Heinrich optikusnak (piacz Szathmári-ház) a napokban mindenféle finom látésővei érkeztek. Egy falusi atyánkia is beérkezett a kedves élete párjával és vett nékie ajándokba egy színházi látésövet, melyen ált midőn rég nem látott barátneját egy páholyban megpillantotta volna, a fülébe akart sugni, azt gondolva, hogy közel van hozzá. Ily közel vonzák Heinrich jó kukkerei kedveseinket.

— A holnapi Diszelőadásra 100 zárt-székjegy van Stein ur könyvkereskedésében letéve, a t. cz. muzeum-egyleti tagok számára, melyek holnap délután 3 óráig onnan válthatók, azontul a megmaradtak a színházi pénztárhoz visszaadatnak.

— A holnaputáni előadással a bérlet beveződővén, a jövő bérlet befizetésére tisztelettel fölkeri a bérleti szándékozó t. cz. pártoló közönséget a sziniigazgatóság.

Erkeztek:

- ^{20/11} Báró Diószegi Geiza, M.-Vásárhelyről.
Benedika Albert, földbirtokos, Déváról.
Imecs Domokos, földb., Dobokáról.
Király István, földb., Szilvásról.
Bogdán Jakab, polgármester, Szamosujvárról.
Csapó Sándor, kereskedői ügyvivő, Bécsből.
Csobánczi István, kereskedő, Mecsről.
Ballas Emil, sőtiszt, Tordáról.
György László, jószághaszonbérő, Sz.-Kövesdről.

Elutaztak:

- ^{20/11} Heincz Leopold, cs. k. ker. hiv., Tordára.
Mártonfi Antal, r. k. lelkész, Tordára.
Tamási Mózes, földb., Dézsre.
Gámán Károly, földb. Oroszfájára.
Mikó Antal, földb., Csiksgödőre.
Lázár Lajos, földb., Kolosra.
Zsigmond Lajos, földb., Sz.-Somlyóra.
Kese Elek, titkár, Sz.-Foldvára.

HIRDETÉS.

(10) (4-1)

Alólirt bátor vagyok a nagyérdemű közönséggel tisztelettel tudatni, miszerint kalapraktáramban a jéni évszakra mindennemű legújabb kalapok érkeztek, u. m. magyar nemzeti uri és hölgy, ezenkívül mindkét nemű gyermekek számára a legnagyobb választékban. A m. t. közönség pártolással kiérdemlendő árucikkeim a lehetőleg leszállítottam, melynek következtében számos látogatásért esd alázatos szolgálja.
Nemessányi Ferencz nő.

(8)

(2-2)

Eladó borok.

Egy hordó 1834-beli és három hordó 1854-beli különös jó helyen termelt bór e la d ó. Értekezhetni íranta b.-farkasutczában, 60. szám alatti háznál.

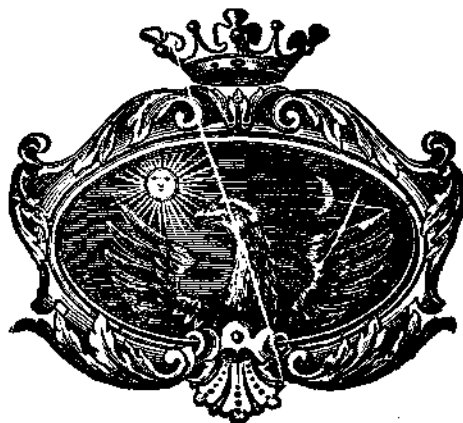
Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

**Ma, az estéli ünnepély miatt az előadás kezdete
5 és 1/2 órakor.**

I-ső bérlet

15-dik szám.

NEUZETI

TSZINHÁZ.

Felsőbb

engedélylyel.

Kolozsvártt, ma, kedden, november 22-kén, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti
dalszintársaság által adatik:

RIGOLETTO

vagy:

AZ UDVARI BOHÓCZ ÉS LEÁNYA.

Komoly nagy opera 4 felvonásban. Irtá Piave, olaszból fordította Nádaskai, zenéjét szerzé Verdi.

Személyzet:

Mantua hercege	*Pauli.	Borsa Matteo, udvarnok	Alajos.
Rigoletto, a herceg bohóca	Bodorfi.	Ceprano, gróf	Barta.
Gilda, ennek leánya	Fridrikné.	Neje	Pataki Róza
Sparafncile, bravo	Baráti.	Porkoláb	Szabó M.
Magdaléna, nővére	L. Mária.	Apród	Ferdinánd.
Giovanna, Gilda nevelőnéje	Baráthyiné.	1-ső } fegyvernök	Vadász.
Monterone, gróf	Palatkai.	3-ik } fegyvernök	Tótfalusi.
Marullo, lovag	Gerecs.	Nemesek, lovagok, fegyvernökök, apródok.	

Történethely: Mantua és környéke. — Idő: a 16-dik század.

*Pauli ur a fennjelölt szerepben e színpadon másodszor lép fel.

Holnap az erdélyi nemzeti muzeum megnyitásának ünnepélyére a színház fényes kivilágításával
DISZELŐADÁS

Két szakaszban: — I. Szakasz.

Könyörgés Erdélyi Jánostól, vocalénekre tette és Mikó Imre gróf ő nagy méltóságának ajánlotta Szénfi Gusztáv. A megelőző zenét készíté Káldi. Előadja az egész személyzet. — II. Szakasz:

BANKBÁN.

Eredeti dráma 5 felvonásban. Irtá: Katona.

**Helyek ára: Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 21 kr.
Karzat 15 kr. oszt. ért.**

Kezdeté fél 6 órakor, vége 8-kor.

AZ EV. REF. FŐTANODA KÖNYVNYOMDAJA. (Belső farkasuteza, 74 sz.)